

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.Z. i S.Z.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 3 października 2022 r., III Ca 898/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów M.Z. i S.Z. kwotę 2 734 (dwa tysiące siedemset trzydzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

(A.G.)

UZASADNIENIE

I. Na wstępie należy odnieść się do wyjaśnienia składu osobowego, w którym wydano postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2025 r., wobec złożenia 9 lutego 2024 r. w sprawie I CSK 735/23 przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania tej sprawy na tzw. przedsądzie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) zawiadomienia na podstawie art. 51 k.p.c. o okolicznościach uzasadniających jego wyłączenie od orzekania z uwagi na spłacanie przez niego pożyczki udzielonej przez bank, indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego (k. 130). Wskazano w nim, że ze względu na pozycję ustrojową Sądu Najwyższego oraz znaczenie orzeczeń tego Sądu orzeczenie wydane z udziałem tego sędziego może oddziaływać na jego sytuację prawną względem banku, z którym sam zawarł umowę pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego, co może wywoływać wątpliwości co do bezstronności sędziego. Wprawdzie postanowieniem z 21 lutego 2024 r. (k. 141) Sąd Najwyższy odmówił wyłączenia sędziego SN Dariusza Dończyka od rozpoznania skargi kasacyjnej, ale orzeczenie to zostało wydane w składzie: SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk, która została powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z 29 listopada 2023 r. (M.P. z 2023 r., poz. 1407) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa zawarty w jej uchwale z 19 maja 2023 r. nr 333/2023 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2022 r. poz. 838. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej wskazaną uchwałę z 28 sierpnia 2018 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej wskazaną uchwałę z 19 maja 2023 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Wyżej wskazane okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego Agnieszki Jurkowskiej-Chocyk uzasadniają poważne wątpliwości, czy i jakie skutki wywołało postanowienie Sądu Najwyższego wydane z jej udziałem w świetle uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) oraz orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce) i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. wyrok z 7 listopada 2024 r., C-326/23, ECLI:EU:2024:940). Dotyczy to w szczególności oceny czy Sąd Najwyższy w takiej obsadzie spełniał kryteria, jakim powinien odpowiadać sąd określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 i uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych, a jeżeli nie, to czy wydane w takiej obsadzie orzeczenie wiąże Sąd Najwyższy w dalszym postępowaniu (zob. szerszą analizę tego zagadnienia m.in. w postanowieniach Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, z 15 lutego 2024 r., I CSK 4343/22, I CSK 5052/22, I CSK 5970/22 i CSK 6303/22, z 12 kwietnia 2024 r., II CSKP 1869/22, z 9 maja 2024 r., II CSKP 1483/22, z 24 października 2024 r., I CSK 1676/23 i z 8 listopada 2024 r., II CSKP 1211/22 – niepubl.).

Odniesienie się do tej kwestii prawnej było jednak obecnie bezprzedmiotowe z uwagi nie tylko na brak wniosków stron o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale także z uwagi na zmianę okoliczności, która nastąpiła po wydaniu postanowienia o odmowie wyłączenia sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy polegającą na wykonaniu przez niego ugody zawartej z bankiem, w wyniku czego jego zobowiązanie z tytułu pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego wygasło, a strony zobowiązały się nie dochodzić wobec siebie żadnych roszczeń. Stosowne oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania i załączone do akt (k. 148). Zdezaktualizowały się więc przyczyny, które wskazane zostały

w zawiadomieniu sędziego jako uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w tej sprawie.

II. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 3 października 2022 r., sygn. akt III Ca 898/21, pełnomocnik powoda, Bank spółki akcyjnej w W., oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarżący podniósł 13 istotnych zagadnień prawnych, oznaczonych w punktach (a.-m.) i wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, grupując je w punktach (a.-k.).

Przedstawione w zagadnieniach prawnych kwestie dotyczą w szczególności: zasad uwzględniania roszczeń ewentualnych w postępowaniu cywilnym; stosowania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w odniesieniu do umów zawartych przed jej wejściem w życie; oceny należytej staranności banków w realizacji obowiązków informacyjnych wobec konsumentów w kontekście kredytów indeksowanych do walut obcych; a także prawidłowego stosowania zasad abuzywności postanowień umownych oraz ich wpływu na ważność i treść umów kredytowych.

Wykładni wymagają natomiast przepisy, w tym: art. 353¹ k.c.; art. 189 k.p.c. w zw. z art. 130^{1a} § 1 k.p.c.; art. 189 k.p.c.; art. 321 k.p.c.; art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 k.c.; art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 69 § 1-2 Prawa bankowego; art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 Dyrektywy 93/13 i art. 353¹ k.c. w zw. z art. 2, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji; art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c., w zw. z art. 3 k.c. w zw. z 6 ust. 1 i 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c.; art. 24 ust. 3 ustawy o NBP w zw. z art. 385¹ § 2 k.c.

Przechodząc do analizy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy zauważyć, że kaskadowa struktura wniosku i obszerność także rozważań w jego uzasadnieniu znacząco utrudniają przejrzystość argumentacji. Poza tym skarżący w swojej argumentacji powołał się na przepisy, które w sposób nieuprawniony zostały użyte do uzasadnienia obu przesłanek, co potęguje niespójność jego wyводу. Skarżący nieprawidłowo połączył autonomiczne przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., tworząc jedno wspólne uzasadnienie dla ich wykazania. Wywód ten wykazuje częściową logiczną niespójność, ponieważ w niektórych zagadnieniach prawnych powołano te same przepisy, które zgłoszono w ramach potrzeby ich wykładni. Nie jest możliwe, aby jeden przepis stanowił podstawę uzasadnienia zarówno przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak i art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., z uwagi na ich merytoryczną odmienność. W rezultacie doszło do nieuprawnionego połączenia obu przesłanek, co skutkuje ich niewłaściwym wykazaniem. Pomimo wskazanych powyżej wad uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy stwierdzić, że przyczyny przytoczone we wniosku, rozpatrywane odrębnie, nie uzasadniają jej przyjęcia do rozpoznania.

Jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego – skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ

35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). W świetle ugruntowanego orzecznictwa zagadnienie prawne jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.). Kwestia taka powinna spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, niepubl. oraz z 14 września 2012 r., I UK 218/12, niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, niepubl. oraz z 24 października 2012 r., I PK 129/12, niepubl.). Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym stosowania prawa. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania (pytań) do Sądu Najwyższego. Konieczne jest również zaproponowanie możliwych (odmiennych) odpowiedzi na postawione pytanie. Ograniczenie się do sformułowania pytania, wymagającego zdaniem skarżącego udzielenia odpowiedzi, nie wypełnia dyspozycji wskazanego przepisu. (zob. m.in. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, niepubl., z 20 grudnia 2011 r., II PK 207/11, niepubl., z 9 stycznia 2017 r., II CSK 423/16, niepubl. oraz z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, niepubl.). Wskazuje się na konieczność przedstawienia występujących rozbieżności interpretacyjnych przy rozstrzyganiu przedstawionego zagadnienia prawnego w orzecznictwie lub nauce prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, niepubl. oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17, niepubl.).

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl. oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22, niepubl.).

Analizując przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne choć istotne z perspektywy stosowania prawa w określonych sytuacjach, nie wykazują cech nowości ani znaczących wątpliwości prawnych, które nie zostałyby już rozstrzygnięte w orzecznictwie. Pierwsze ze zgłoszonych zagadnień (lit. a) odnosi się do kolejności rozstrzygania roszczeń głównego i ewentualnego, w tym do możliwości bezpośredniego przejścia na rozstrzygnięcie roszczenia ewentualnego. Zagadnienie to nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż kontrola kasacyjna ogranicza się do badania zgodności z prawem rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji. Tymczasem dotyczy ono uchybienia proceduralnego popełnionego przez sąd pierwszej instancji, które nie zostało skutecznie podniesione w apelacji pozwanego. Strona pozwana, wnosząc apelację, nie zgłosiła zarzutu dotyczącego naruszenia kolejności rozstrzygania roszczeń przez sąd pierwszej instancji, ograniczając się do zarzutów merytorycznych. W konsekwencji sąd drugiej instancji w świetle art. 378 § 1 k.p.c. (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna – z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55) nie miał obowiązku zajmowania się tym zagadnieniem, co wyklucza możliwość badania tej kwestii w postępowaniu

kasacyjnym. Jak wskazano w uchwale Sądu Najwyższego z 8 listopada 2024 r., III CZP 26/23 (niepubl.), sąd związany jest kolejnością żądań określoną przez powoda, jednak uchybienia proceduralne w tym zakresie muszą być podniesione na etapie postępowania apelacyjnego, by mogły stać się przedmiotem dalszej kontroli. In casu brak zarzutu apelacyjnego w tym zakresie sprawia, że rozważanie uchybienia proceduralnego na etapie kasacyjnym jest bezprzedmiotowe.

Pozostałe zagadnienia dotyczą stosowania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w odniesieniu do umów zawartych przed jej wejściem w życie, realizacji obowiązków informacyjnych banku wobec konsumentów, a także zasad dotyczących stwierdzania abuzywności postanowień umownych i ich wpływu na ważność umów kredytowych. Nie stanowią one jednak zagadnień nowych ani takich, które wymagałyby dodatkowej wypowiedzi na etapie przedsądu, gdyż ich interpretacja została już dostatecznie wyjaśniona w istniejącym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Były one wielokrotnie przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, odnoszących się do podobnych umów kredytowych, nie tylko na etapie wstępnej oceny, ale również w ramach merytorycznej analizy. Ponadto zagadnienia te zostały wszechstronnie omówione w nowszym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co pozwoliło na osiągnięcie ujednoliconej i stabilnej interpretacji. Nie zostało zatem wykazane, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne wymagające ponownej analizy lub pogłębionej wykładni na obecnym etapie postępowania. Wskazywana przez skarżącego potrzeba wykładni przepisów prawnych nie odnosi się do kwestii budzących istotne wątpliwości, które wymagałyby ponownej wykładni przez Sąd Najwyższy. Przepisy te były już interpretowane w licznych orzeczeniach, zarówno przez Sąd Najwyższy, jak i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co doprowadziło do ustalenia spójnej i jednolitej linii orzeczniczej. Tym samym wskazywana potrzeba wykładni przepisów nie wykracza poza standardowe trudności interpretacyjne, które są naturalnym elementem procesu stosowania prawa przez sądy niższej instancji. Wobec tego brak jest podstaw do uznania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, i uchwała Sądu Najwyższego z 8 listopada 2024 r., III

CZP 26/23; wyroki Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20, z 10 maja 2022 r., II CSKP 163/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22, z 20 czerwca 2022 r., II CSKP 701/22, z 9 września 2022 r., II CSKP 794/22, z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 25 maja 2023 r., II CSKP 1311/22, z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22 oraz II CSKP 1753/22, i z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz II CSKP 36/23; postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22, z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22, z 8 grudnia 2023 r., I CSK 5651/22 i z 29 maja 2024 r., I CSK 2038/23 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo Sądu Najwyższego; w judykaturze Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zob. zwłaszcza wyroki: z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A., ECLI:EU:C:2021:341, z 18 listopada 2021 r., C-212/20, M.P., B.P. przeciwko „A.”, ECLI:EU:C:2021:934, z 16 marca 2023 r., C-6/22, M.B.,U.B., M.B. przeciwko X S.A.,ECLI:EU:C:2023:216 i z 23 listopada 2023 r., C-321/22, ZL, KU, KM przeciwko Provident Polska S.A.,ECLI:EU:C:2023:911).

Stabilność i jednolitość linii orzeczniczej potwierdzają, że zgłoszone zagadnienia oraz przepisy prawne zostały wyczerpująco omówione i rozstrzygnięte, co wyklucza potrzebę dalszej analizy, także z tego względu, że w ramach przedsądu Sąd Najwyższy niejednokrotnie odmawiał przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych opartych na tożsamej bądź zbliżonej argumentacji, w tym także pozwanego banku, m.in. w postanowieniach: z 23 stycznia 2025 r., I CSK 545/24, z 11 października 2024 r., I CSK 3394/23, z 20 września 2024 r., I CSK 1113/23, z 19 lipca 2024 r., I CSK 3478/23, z 27 czerwca 2024 r., I CSK 1552/23, z 20 czerwca 2024 r., I CSK 1343/23, z 19 czerwca 2024 r., I CSK 1796/23, z 28 maja 2024 r., I CSK 2637/23, z 8 marca 2024 r., I CSK 588/23, z 7 marca 2024 r., I CSK 6678/22, z 23 lutego 2024 r., I CSK 6202/22, z 11 stycznia 2024 r., I CSK 4927/22, z 21 grudnia 2023 r., I CSK 5177/22 i I CSK 5261/22, z 19 października 2023 r., I CSK 4673/22, z 20 grudnia 2024 r., I CSK 286/23). W celu uniknięcia powtórzeń należy odwołać się do uzasadnień dotychczasowych rozstrzygnięć. W świetle aktualnego orzecznictwa skarga jest zatem nieaktualna, co uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania. Skarżący nie wykazał istnienia potrzeby ponownego

odniesienia się przez Sąd Najwyższy do przedstawionej regulacji i problematyki w dacie orzekania w przedmiocie przedsądu. Uwzględniając dotychczasowy dorobek orzecniczy Sądu Najwyższego oraz orzecznictwo unijne, brak było podstaw do ponownej wypowiedzi w tej sprawie, z uwzględnieniem publicznoprawnych i ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej.

Wskazać należy również, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego – na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną – orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3-4 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(M.M.)

[a.ł]